

645
585
1230

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1865-1866)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἑκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

1^η Δεκεμβρίου 1866. || Φυλλάδιον 53.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Δι αἰγυπτιακαὶ νύκτες τοῦ Πεύσκιν. — ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.—
Μαργαρίτα Φάβερ. — ΠΟΙΗΣΕΙΣ — Εἰς τὴν νεότητα.—
Ὁ ἔρως μου.—ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ.—Τὸ Φρούριον τοῦ Καρ-
βόου. — ΔΙΑΦΟΡΑ. — Ἐπίγραμμα εἰς Ἐρημητήριον. —
Πρεβλήματα, Δινίγματα, Γρίφοι.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ,

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐν Ἑλλάδι δραχ. 6. Μετὰ παραρτήματος. . . . δραχ. 12.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . φράγ. 8. " " . . . φράγ. 16.

ΔΟΗΝΗΣΙ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΔΥΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

ΟΛΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΔΡΙΘ. 14.

1866.

6
4
260
120
380

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔ. 53. ❀ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1866.

ΑΙ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

Ἰπὸ

ΠΟΥΣΚΙΝ.

I.

« Τίς οὗτος; Ἄ! ἔχει μέγα προτέρημα· κάμνει τὴν φωνὴν του ὅ,τι θέλει. — Προτιμότερον, κυρία, νὰ τὴν ἔκαμνεν ἐσώβραχον.»

Ὁ Τσχαρσκις ἦτο εἰς τῶν πιστῶν κατοίκων τῆς Πιτροπούλεως. Δὲν εἶχε τριάκοντα ἔτη, οὔτε γυναῖκα, οὔτε ἦτο δεσμευμένος εἰς ὑπηρεσίαν. Ὁ μακαρίτης θεὸς του, ὑποδιοικητὴς ἐν τῇ καλῇ ἐποχῇ, τῷ ἄφησε περιουσίαν ἀρκετὰ σημαντικήν. Διῆγε λοιπὸν βίον πολὺ εὐάρεστον, ἀλλ' εἶχε τὴν δυστυχίαν νὰ κάμνη στίχους καὶ νὰ τοὺς τυπῶνῃ. Ἐν ταῖς ἡμερίσιν ἐκαλεῖτο ποιητὴς, καὶ ἐν τοῖς ἀντιθαλάμοις συγγραφεύς.

Ἐξαίρεσι τῶν μεγάλων προνομίων τῶν ὁποίων ἀπολαύουσιν οἱ ποιηταί, — παραδείγματος χάριν, τοῦ δικαίωματος τὸ ὁποῖον ἡμεῖς οἱ ῥῶσσοι ποιηταί ἔχομεν νὰ

μεταχειρίζομεθα τὴν γενικὴν ἀντι τῆς αἰτιατικῆς καὶ ἄλλων τινῶν μικρῶν ποιητικῶν ἀδειῶν, — πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ τις ὅτι εἰς τὴν τάξιν ταύτην εἶναι προσκεκολλημένα δυσάρεστα πολὺ σπουδαῖα. Τὸ πικρότερον καὶ μᾶλλον ἀφόρητον δι' ἓνα ποιητὴν εἶναι ἡ φήμη του, καὶ ὁ τίτλος οὗτος ὑπὸ τοῦ ὁποίου εἶναι σημειωμένος καὶ ὅστις μένει πάντοτε προσκεκολλημένος εἰς αὐτόν. Τὸ κοινὸν τὸν θεωρεῖ ὡς κτῆμά του· εἶναι γεννημένος διὰ τὴν χρῆσίν του καὶ τὴν εὐχαρίστησίν του. Μόλις ἐπανέρχεται ἐκ τῆς ἐξοχῆς καὶ ὁ πρῶτος συντυχῶν τὸν ἐρωτᾷ: « Μᾶς φέρετε νέον τι; » Σκέπτεται ὑπόθεσιν ἣτις δὲν βαίνει κατὰ τὰς εὐχὰς του ἢ φίλον ἀσθενῆ, ἀκούει μὲ τετριμμένον μειδίαμα νὰ ἐκφεύγῃ ἡ τετριμμένη αὕτη φράσις: « Συνθέτει τι ἀναμφιβόλως! » Εἶναι ἐρωτευμένος, ἡ ὠραία του τρέχει εἰς τὸ γαλλικὸν μαγαζεῖον διὰ νὰ ἀγοράσῃ λεύκωμα ἐντὸς τοῦ ὁποίου νὰ τῇ γράψῃ ἐλεγείον. Μεταβαίνει εἰς ἐπίσκεψιν ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον σχεδὸν δὲν γνωρίζει καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἦλθε δι' ὑποθέσει· οὗτος καλεῖ ἀμέσως τὸν υἱὸν του διὰ ν' ἀπαγγείλῃ στίχους τοῦ ποιητοῦ, καὶ ὁ μικρὸς παρέχει εἰς τὸν ποιητὴν τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀκούῃ ἐκυτὸν πα-

άρκει να γίνετε του συρμού, — και θα γίνετε μετ' ὀλίγον, — τὸ ἀναδέχομαι.

Ὁ Τσάρσκης ἀπεχωρίσθη φιλικιότατα ἀπὸ τὸν αὐτοσχεδιαστὴν τῷ ἐζήτησε τὴν διεύθυνσιν του καὶ ἐξήλθε τὴν αὐτὴν ἡμέραν διὰ τὴν ἀνασχοληθῆ περὶ τῆς ὑποθέσεως.

II

Εἴμαι, βασιλεὺς—δούλος—σκώληξ—θεός!

DERSHAWIN.

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ Τσάρσκης ἐζήτησε ἐν τῷ στενῷ καὶ σκοτεινῷ διαδρόμῳ ἀθλίου πανδοχείου τῶν ἀριθμὸν 35. Ἐστάθη πρὸ τῆς φερύσης τὸν ἀριθμὸν τοῦτον θύρας, καὶ ἐκτύπησεν. Ὁ Ἴταλὸς τῆς χθὲς ἦλθε καὶ ἤνοιξε. « Νίκη! ἐκραξε πρὸς αὐτὸν ὁ Τσάρσκης, αἱ ὑποθέσεις μας βαίνουσι καλῶς. Ἡ Πριγκηπέσα * * * σὰς δίδει τὴν αἰθουσάν της. Χθὲς τὸ ἔσπερας, κατάρθωσα ν' ἀρπάσω τὸ ἥμισυ τῆς Πετροπούλεως. Τυπώσατε γραμμάτια καὶ προσκλητήρια. Σὰς βεβαίῳ ἂν ὄχι μέγαν θρίαμβον, τούλάχιστον καλὸν κέρδος.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιῶδες, εἶπεν ὁ Ἴταλός, ἐκρηγνύων τὴν χαρὰν του εἰς χειρονομίας, μετὰ ζωηρότητος ὅπως μεσημβρινῆς ἤξευρα καλῶς ὅτι θὰ μὲ βοηθήσετε, corpro di Bacco! Εἶσθε ποιητὴς ὡς ἐγώ, καὶ ὅ,τι καὶ ἂν λέγωσιν, οἱ ποιηταὶ εἶναι καλὰ παιδιά! Περιμένετε, θέλετε νὰ σὰς αὐτοσχεδιάσω κάτι τί;

— Νὰ μὲ αὐτοσχεδιάσετε κάτι τί! ἀλλὰ πῶς, χωρὶς κοινόν, χωρὶς μουσικὴν, χωρὶς τὴν παρῶτρυνσιν τῶν χειροκροτήσεων;

— Ἔ! ποῦ δύναμαι νὰ εὐρῶ ἐκλεκτότερον κοινόν; μὲ ἔνοσιτε καλλίτερον οἷον ἢ ὅλοι οἱ ἄλλοι ὁμοῦ. Ἡ προσοχή σας καὶ ἡ σιωπή σας θὰ μὲ ἐνθαρρύνωσι περισσότερο παρά τὰ βραχέα χειροκροτήματα. Δάβετε θέσιν, καὶ δώσατέ μοι ἐν θέμα.

Ὁ Τσάρσκης ἐκάθησεν ἐπὶ δισακίου. Ἐκ τῶν δύο καθισμάτων τὰ ἑποία ἐσβλίζον τὴν τρώγλην, ἡ μὲν ἦτο τεθραυσμένη ἡ δὲ ἄλλη κεκαλυμμένη μὲ χαρτίον καὶ μὲ λινωτολήν. Ὁ αὐτοσχεδιαστὴς ἐξαπέρισε κινθάρην ἀπὸ τὸν τοίχον, ἐκ τῆς τῆς Τσάρσκης, καὶ ἔβρασε πρὸς τὴν

διὰ τῶν ὀφθαλμῶν δακτύλων του περιμένον νὰ τῷ δοθῆ τὸ θέμα.

— Ἴδού τὸ θέμα σας, εἶπε τέλος ὁ Τσάρσκης: ὁ ποιητὴς πρέπει μόνος νὰ ἐκλέγῃ τὴν ὑπόθεσιν· τὸ πλῆθος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάσῃ τὴν ἔμπνευσίν του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἴταλοῦ ἤστραψαν ἐκρούσε συμφωνίας τινάς, ὕψωσεν ὑπερφάνως τὴν κεφαλὴν, καὶ στίχοι πυρῶδεις ἐξήλθον ἐκ τῶν ἀρμονικῶν χειλέων του...

Ὁ Ἴταλὸς ἐτελείωσεν. Ὁ Τσάρσκης ἔμενε σιωπῶν.

— Ἔ λοιπόν! τί λέγετε; τὸν ἠρώτησεν ὁ αὐτοσχεδιαστὴς.

Ὁ Τσάρσκης ἔλαβε τὴν χεῖρά του καὶ τὴν ἐσφιγξε περιπαθῶς.

— Εἶσθε εὐχαριστημένος;

— Θαυμάσια! ἀνέκραξεν ὁ ποιητὴς. Μόλις ὁ στοχασμὸς τοῦ ἄλλου ἐπληξε τὰ ὠτά σας καὶ ἰδού τὸν οἰκαιοποιήθητε, ὡς ἂν πρὸ πολλοῦ τὸν κατείχετε, τὸν ἐξετάζετε καὶ τὸν ἀνεστρέφετε ἐν τῷ πνεύματί σας. Θαυμάσια! θαυμάσια!

— Ἡ μεγαλοφυΐα δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῆ, ἀπεκρίθη ὁ αὐτοσχεδιαστὴς. Πῶς συμβαίνει νὰ βλέπῃ ὁ γλύπτης τὸν Δία κρυπτόμενον ὀπισθεν μαρμαρίνου ὄγκου τοῦ Καρράρε, καὶ νὰ τὸν σύρῃ ἐκτὸς τοῦ καλύμματος ἐκείνου τὸ ὅποιον σχίζει διὰ τῆς σμίλης καὶ τῆς σφύρας του; Διὰ τὸ στοχασμὸς ἐξέρχεται συχνάκις ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ποιητοῦ ἐσχηματισμένους εἰς τετράστιχον καλῶς μεμετρημένον καὶ καλῶς ὁμοιοκαταληκτοῦν; Τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐκφρασθῆ. Ἐὰν δὲν ἦναι τις αὐτοσχεδιαστὴς, δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀκαριαίαν ταύτην ἐντύπωσιν, τὴν στενὴν ταύτην σχέσιν τῆς ἰδίας ἐμπνεύσεως μετὰ τῆς τοῦ ἄλλου. Ἀλλ' ἂς ἀσχοληθῶμεν διὰ τὰς ὑποθέσεις μας. Ποίαν τιμὴν νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ θέσω εἰς τὰ εἰσιτήριά μου διὰ νὰ μὴ τὰ εὐρῇ τὸ κοινόν ἀκριβῶς, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ νὰ μὴ ζημιωθῶ; Λέγουσιν ὅτι ἡ σινιόρα Καταλάνη ἔθετεν εἰκοσιπέντε βούβλια ἦτο καλὴ τιμή.

Ὁ Τσάρσκης ἠσθάνθη ἐντύπωσιν δυσάρεστον πίπτων ἀπὸ τὴν ποιήσιν εἰς τὸ ἐμπόριον· ἀλλ' ἐνόησε τὰς βιωτικὰς ἀνάγκας καὶ ἤρχισε νὰ κάμνῃ ὑπολογισμοὺς μετὰ τὸν Ἴταλόν. Οὗτος εἶδε τοιαύ-

τὴν ἀπληστίαν ὥστε ὁ Τσάρσκης ἐσπεύσε νὰ τελειώσῃ τὸ ταχύτερον μετ' αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ χάσῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὰς εὐάρεστους ἐντυπώσεις του. Ὁ αὐτοσχεδιαστὴς, ὅστις δὲν παρητήρησε τοῦτο, τὸν προέπεμψε μὲ πολλὰς ὑποκλίσεις μέχρι τῆς κλίμακος ἥτις εὕρισκετο εἰς τὴν ἄκρην τοῦ διαδρόμου.

III

Τιμὴ εἰσοδῶν 10 βούβλια. Ἄρχεται τὴν 7ην ὥραν.

(Πρόγραμμα τῆς παραστάσεως.)

Ἡ αἴθουσα τῆς πριγκηπέσσης * * * εἶχε παραχωρηθῆ εἰς τὸν αὐτοσχεδιαστὴν. Τὸ βῆμα εἶχεν ἰδρυθῆ· τὰ καθίσματα διετέθησαν εἰς δώδεκα σειράς. Τὴν προσδιορισμένην ἡμέραν ἦναψαν τὰ φῶτα κατὰ τὴν ἑβδόμην ὥραν· εἰς τὴν θύραν, καθημένη πρὸ μικρᾶς τραπέζης, γηραιὰ γυνὴ μὲ μακρὰν ῥίνα, κεκαλυμμένη μὲ πῖλον πτερωτὸν, μὲ δακτυλίους εἰς ὅλα τὰ δάκτυλα, ἐπῶλε καὶ ἐλάμβανε εἰσιτήρια. Στρατιῶται ἐφύλαττον τὴν θύραν. Τὸ κοινόν, ἤρχισε νὰ συρρέῃ, ὁ δὲ Τσάρσκης ἦτο ἐκ τῶν πρώτων. Ἐνδιεφέρετο πολὺ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παραστάσεως, καὶ ἐπορεύθη πλησίον τοῦ αὐτοσχεδιαστοῦ διὰ νὰ μάθῃ ἂν τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς. Τὸν εὗρεν ἐντὸς μικροῦ δωματίου συνεχόμενου μὲ τὴν αἴθουσαν, παρατηροῦντα ἀνυπομόνως τὸ ὰρολόγιόν του. Ἡ ἐνδυμασία του ἦτο θεατρικὴ. Ἐφόρει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μελανά. Ἡ τραχηλιὰ τοῦ ὑποκαμίσου του ἦτο καταβίβασμένη, καὶ ἡ μακρὰ μέλαινα γενειὰς του ἤξανε τὴν ἀξιοπαρατήρητον λευκότητα τοῦ τραχήλου του. Ἡ βοστρυχωτὴ κόμη του ἐσκίαζε τὸ μέτωπον καὶ τὰς ὀφρυῶδες του. Ὁ Τσάρσκης εὗρε ταῦτα πάντα ἀλλόκοτα καὶ δυσάρεστα· ἀνδίαζε νὰ βλέπῃ τὸν ποιητὴν μεταβαλλόμενον εἰς ὑποκριτὴν. Μετὰ βραχεῖαν συνομιλίαν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἥτις ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπληροῦτο. Ἢδὴ ὅλα τὰ καθίσματα ἐστολίζοντο ἀπὸ κυρίας μὲ λαμπροὺς καλλωπισμούς· οἱ ἄνδρες ἴσταντο καθ' ὁμίλους συμπαιγνίαις κατὰ μῆκος τῶν τοίχων καὶ εἰς τοὺς πόδας τοῦ βήματος· τράπεζα κατεῖχε τὸ μέσον καὶ ἐβάσταζε δοχεῖον σινικόν. Τὸ κοινόν ἤρχισε νὰ ἀνυπομονῆ· τέλος

περὶ τὴν ἑβδόμην καὶ ἡμίσειαν ὥραν, οἱ μουσικοὶ ἐτοποθετήθησαν καὶ ἔπαιζαν τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ταγκρέδου. Οἱ τελευταῖοι ἤχοι ἀντίχουν ὅταν ἐφάνη ὁ αὐτοσχεδιαστὴς. Ἐπροχώρησεν εὐλαβῶς ἐπὶ τοῦ προσκηνίου, καὶ ἐκλίνε πολλὰκις ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτήσεων.

Ὁ Τσάρσκης περιέμενε μετ' ἀνησυχίας τὴν ἐντύπωσιν τῆς πρώτης ταύτης στιγμῆς· ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι ὁ ἱματισμὸς τοῦ προστατευομένου τοῦ παρήγαγεν ἐπὶ τοῦ κοινοῦ ἀποτέλεσμα ὅπως διάφορον ἐκείνου τὸ ὅποιον ἐφοβεῖτο. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν εὗρε πλέον οὐδὲν γελοῖον ἐν τῷ Ἴταλῷ, ὅταν τὸν εἶδεν ὄρθιον ἐπὶ τοῦ βήματος, φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ φωτός τῶν λυχνιῶν καὶ ἑκατὸν κηρίων. Αἱ χειροκροτήσεις ἔπαυσαν. Ὁ ψιθυρισμὸς ὅστις ὑπεδέχθη τὴν εἰσοδὸν του κατευνάσθη. Ὁ Ἴταλός, παρεκάλεσε, διὰ κακῆς γαλλικῆς, τοὺς κυρίους θεατὰς νὰ τῷ ὑποδείξωσι θέματα τινὰ γράφοντες αὐτὰ ἐπὶ τεμαχίων χάρτου χωριστῶν. Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην αἴτησιν παρετηρήθησαν ἐν σιωπῇ, καὶ οὐδεὶς ἀπεκρίθη. Μετὰ τινὰς στιγμᾶς, ὁ Ἴταλός ἐπανέλαβε τὴν πρόσκλησιν του. Ὁ Τσάρσκης κατεῖχε θέσιν πρὸ τοῦ βήματος· ἐνόησεν ὅτι ἀνευ αὐτοῦ θὰ διελύετο ἡ ἔσπερις καὶ ὅτι αὐτὸς ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν. Τῶντι πολλὰκι κεφαλὰι γυναικείαι ἐστρέφοντο πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπήγγελλον τὸ ὄνομά του ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐδιακρίτως. Ὁ αὐτοσχεδιαστὴς, τὸν ἐζήτησε καὶ αὐτὸς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν εἶδεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ βήματος καὶ τῷ ἔτεινε μετὰ μειδιάματος φιλικοῦ τεμάχιον χάρτου καὶ μολυβδίδα. Ὁ Τσάρσκης εὕρισκε πολὺ δυσάρεστον νὰ παίξῃ πρόσωπον ἐν αὐτῇ τῇ κωμῳδίᾳ· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως. Ἐλαβε τὸ χαρτίον καὶ τὴν μολυβδίδα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἴταλοῦ καὶ ἔγραψε λέξεις τινάς. Ὁ Ἴταλός ἐδραξε τὸ δοχεῖον τὸ ὅποιον εὕρισκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ κατέβη ἀπὸ τὸ βῆμα διὰ νὰ τὸ παρουσιάσῃ εἰς τὸν Τσάρσκην ὅστις ἔβριψε τὸ θέμα του ἐντὸς αὐτοῦ. Τὸ παράδειγμα του παρήγαγε τὸ περιμενόμενον ἀποτέλεσμα· εἰς δημοσιογράφος ἐθεώρησε καθῆκόν του ὡς φιλόλογος νὰ δώσῃ ἐν θέμα. Ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας τῆς Νεαπόλεως ἐβρίψεν εἰς τὸ δοχεῖον τὸ δι-

πρό τινος χρόνου εἰς τὸ χωρίον, πολλὰ οἰκογένεια γεωργικὰ εἶχον πωλήσει, ὅ, τι κατεῖχον καὶ ἀνεχώρησαν, ὅπως κατασταθῶσιν ἐν τῷ Μεξικῷ μὲ τὴν ἐλπίδα, ἐπισημομένην καὶ ὑπὸ τῆς φήμης ὅτι θὰ πλουτήσωσιν ἐκεῖ. Αἱ εἰδήσεις τὰς ὁποίας ἐκεῖθεν διεσκόρπιζεν ἡ φήμη ἀπασχόλου σπουδαίως τὴν οἰκογένειαν τοῦ Φάβερ· τέλος πάντων, ἐπέβραν τινὰ ὁ πατήρ, ὁστις ἐπὶ πολὺ εἶχε συσκευθῆ μετὰ τῆς συζύγου του καὶ εἶχεν ἐνεργῆσαι κρυφίως τὰς δεύσας προπαρασκευάς, ἔδωκεν εἰς τὰ τέκνα του λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῆς κοινῆς καταστάσεώς των, καὶ τοῖς ἀνήγγειλεν, ὅτι προὔτιθετο ν' ἀναχωρήσῃ, ἵνα ζητήσῃ τὴν θεραπείαν αὐτῶν. Ἡ οἰκογένεια, περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται, συνέκειτο ἐκ πέντε προσώπων, τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς καὶ τριῶν τέκνων· τὸ μεγαλύτερον, ὁ Ἐρρίκος Φάβερ, ὠραῖος καὶ στιβαρὸς ἦγε τὸ δέκατον ἔνατον τῆς ηλικίας του ἔτος, τὸ δεύτερον ἦτο ὠραία δεκαοκταετῆς κόρη, καλουμένη Μαργαρίτα· ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἴδῃ τις πορευομένην εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν κυριακὴν καὶ νὰ μὴ τὴν ἀτενίσῃ μετὰ θαυμασμοῦ· ἡ ὠραία ἐνδυμασία της, τὸ ὠραῖον στηθόδεσμόν της, ὁ εὐρύς λαιμοδέτης της, ὁστις ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ λευκοτάτου ὑποκαμίσου αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφάνετο κεντημένον τὸ ὄνομά της, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν παρθένων τοῦ τόπου, ἐπηνύξανον τὰ θέλητρά της· τὸ τελευταῖον τέκνον, ὁ νέος Κάρολος, ἦτο δωδεκαετῆς, εὐθυμὸς, φαιδρὸς, χαρίεις, ἀνυπότακτος, ἐνὶ λόγῳ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐφάνετο μᾶλλον μεσημβρινῆς καταγωγῆς. Ἡ ἀγγελία τῆς προσεχούσης ἀναχωρήσεως ὄλωσ ἀπροσδόκητος προὔξενεσε ζαυρὰν ἐκπληξίν εἰς τὰ τέκνα τοῦ Φάβερ, ἅτινα ὀμιλοῦντα συχνὰ περὶ τῶν μακρυνῶν ταξιδιῶν τῶν γειτόνων των, δὲν ἐπίστευον, ὅτι μετ' ὀλίγον ἐγκαταλιπόντα τὸ χωρίον των, θὰ μεταβῶσι καὶ αὐτὰ πρὸς ἐντάμωσιν αὐτῶν. Ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ μικρὸς Κάρολος ἀνέκραξαν παράτα, ὅτι μετὰ χαρᾶς θὰ ἠκολούθουν τὸν πατέρα των εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου. Ἡ Μαργαρίτα ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ἀλλ' ἦτο εὐκόλον νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ ν' ἀπομακρυνθῇ διὰ πάντοτε τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς

της τῆ εἶχεν ἐμπούσει λυπηρὰν ἐντύπωσιν.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἔλαβε χώραν τὴν κυριακὴν, καὶ τὴν τετάρτην ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσωσιν. Ὁ πατήρ Φάβερ εἶχεν ἐκποικήσει κρύφα τὴν περιουσίαν του καὶ μόνος ὁ ἀγοραστὴς ταύτης, ὁ δήμαρχος τοῦ χωρίου, εἶχε γνῶσιν τῆς προκειμένης μεταναστεύσεώς του. Ὁ Φάβερ ἠδύνατο ν' ἀπέλθῃ μὲ μέτωπον ὑπερήφανον, ἐπὶ τῆ παρουσίᾳ πάντων, διότι δὲν εἶχε χρεῖ· ἀλλ' ἐφοβεῖτο τὰς παραστάσεις τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων του, οἵτινες ἠδύνατο, ἂν ὄχι νὰ μετατρέψωσι τὴν ἀπόφασίν του, τούλάχιστον νὰ τῷ ἐμπνεύσωσιν ἀμφισβόλιας· εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ ἠθελε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀνευ δακρῶν, ἀνευ παρεμποδίων. Ἰσως ἤσθάνετο ἐντροπὴν ν' ἀποκαλύψῃ τὴν κακὴν κατάστασιν τῶν οἰκονομικῶν του, καὶ ὅτι, εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, θὰ ζήσει βίον τυχοδιώκτου, τὸν ὁποῖον ὑποχρέου τὰ τέκνα του νὰ συμμερισθῶσιν.

Ἐσυστήθη λοιπὸν εἰς τὸν Ἐρρίκον καὶ τὸν Κάρολον νὰ τηρήσωσιν ἐχεμυθίαν ἐπὶ τῆς ἐξομολογήσεως τοῦ πατρὸς των καὶ ν' ἀσχολῶνται μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέρας εἰς τὰς συνήθεις ἐργασίας των.

Μετὰ τοῦτο ἀπεσύρθησαν, ἵνα ἀναπαυθῶσιν· ἡ Μαργαρίτα μόλις εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐρρίφη ἐπὶ τινος καθίσματος καὶ ἤρξατο νὰ θρηνῇ τὴν ἐπιούσαν εὐρέθη ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως, ὅπου οὐδὲ στιγμήν εἶχε κοιμηθῇ. Ἐδέητε νὰ τὴν φωνάξῃ ὁ πατήρ της, ὁστις εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ τὴν ἐξυπνᾷ πρὶν ἢ ἐξέλθῃ εἰς τὰ κτήματά του, ἵνα μετακινήθῃ ὀλίγον τῆς θέσεώς της· μετ' ὀλίγον ἠγέρθη καὶ προσκόπτουσα, διότι ἡ κεφαλὴ της ἦτο ἄρκετὰ βεβαρημένη τὸ δὲ σῶμα καταβεβλημένον, ἤνοιξε τὸ παράθυρον· μετεχειρίζετο τὸν τρόπον τοῦτον, ἵνα ἀποδείξῃ εἰς τὸν πατέρα της, ὅτι τὸν ἠκουσεν· ἔπειτα βρέξασα πανίον ἐσπόγγισα τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐπανάρθρωσε τὴν ἀταξίαν τῆς κόμης της περὶ τῆς ὁποίας ἐμερίμνα, ὡς καλῆς ἀνατροφῆς κόρη, καὶ ἐξάλειψασα πάντα τὰ ἴχνη τῆς ἀυπνίας κατέβη εἰς τὴν κοινὴν αἴθουσαν, ἔβρεξεν ἄρτον εἰς ποτήριον γάλακτος, ἐπρογευματίσε ταχέως καὶ διευθύνθη εἰς τὸν σταύ-

λον, ὅπως ὀδηγήσῃ τὰς δύο ἀγελάδας τῆς εἰς τὴν πεδιάδα.

Ἡ Μαργαρίτα κατεῖχε βεβαίως μυστικόν τι· διότι μόλις συνελθοῦσα περιέφερε τὰ βλέμματά της μετ' ἐξεταστικῆς ἐπιμονῆς εἰς τὴν πεδιάδα, ἣτις τὴν περιεκύκλου· ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀναμφιβόλως ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ δὲν ἐβάνη που καὶ τεθλημένη, ὅπως εἶχεν ἔλθει, ἐπέστρεψεν ἄρκετὰ προχωρησάσης τῆς νυκτός. Τὸ ἔσπερας ἐγένετο πάλιν λόγος περὶ τοῦ μεγάλου ταξιδίου, τὸ ὁποῖον ἐμελέτων νὰ ἐπιχειρήσωσι καὶ περὶ τῶν ὠφελειῶν, ἃς τινὰς ἠθελε φέρει. Μόνη ἡ Μαργαρίτα ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι εἰς ὅλα ταῦτα ὑπῆρχε πολὺ τὸ τυχαῖον καὶ ὅτι θὰ ἦτο φρονιμώτερον ἂν ἀνέμενον τὴν εὐτυχίαν ἐν τῷ Schnindratzheim· ἀλλ' ὁ πατήρ της τῆ ἠκόντισε βλέμμα ὀργίλον καὶ τὴν ὑπεχρέωσε νὰ σιωπήσῃ.

Αἱ δύο ἡμέραι, αἵτινες ἐπηκολούθησαν οὐδεμίαν ἔφερον εἰδήσιν εἰς τὴν νέαν κόρην· ἐφάνετο ὅτι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐκάλει δι' ὄλων τῶν εὐχῶν της, ἐφρόντιζε ν' ἀποφεύγῃ τὴν παρουσίαν της· ἐφαντάζετο, ὅτι θὰ εἶχε μάθει πάντα, τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἀναχώρησιν καὶ ἐντεῦθεν μεταρρυθμίζων τὰ αἰσθήματά του, εἶχεν ἐξαφανισθῇ, ἵνα ἀποφύγῃ νὰ δώσῃ δυσχερεῖς ἐξηγήσεις καὶ ὑποστῇ δυσχεροῦς ἀποχωρισμούς. . . . ἐκεῖνος ὁστις ἦτο ἐν τούτοις τόσῳ πλούσιος! ἡ ἀναχώρησις τῆς οἰκογενείας Φάβερ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν ἐπομένην νύκτα· ἡ Μαργαρίτα ἀλγοῦσα τὴν καρδίαν, ἐρρίψε τελευταῖον ἐπὶ τῆς πεδιάδος βλέμμα, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ μικροῦ ποταμοῦ, τοῦ διασχίζοντος αὐτὴν, ἐπὶ τῆς ὄρυς τῶν ὀρέων, ἣτις ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ τοπείου, τέλος ἐπὶ παντός, ὅ, τι ὑπῆρξεν, ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας της, ὅλος ὁ κόσμος δι' αὐτὴν, καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν των ἀμετάπιστος, κατεχομένη ὑπὸ ἀτονίας καταδίκου πορευομένου πρὸς τὸν θάνατον· ἐθεώρει ἑαυτὴν ὡς τεθνηκυῖαν καὶ ἠδύνατο νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κόσμου· τόσον ἡ πρὸς πάντα ἀδιαφορία της εἶχε κορυφωθῇ.

Τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκογενείας Φάβερ εἶχον συσκευασθῇ ἀφ' ἔσπερας καὶ ἅμα τῆ αὐγῆ ἀνθρώπου, ὁ μέλλων νὰ τοὺς διαδεχθῇ εἰς ὅλα τ' ἀγαθὰ των, ἦλθε νὰ τὰ

μεταφέρῃ μετ' αὐτῶν εἰς τὸν σταθμόν τοῦ Hochfeldem, ἀπέχοντα ἡμίσειαν λεύγαν· ἡ τελευταία αὕτη ὑπηρεσία εἶχε συμφωνηθῇ ἐν τῷ συμβολαίῳ τῆς ἀγοραπωλησίας.

Ὁ ὀδηγὸς των, ψιθύρισας εὐχὰς τινὰς ὑπὲρ τοῦ αἰσίου ταξιδίου των, ἐπανήγαγε τὴν ἄμαξαν, ἣτις τῷ ἀνῆκεν ἦδη, ὡς καὶ τὸν ἵππον.

Ἐκ τοῦ σημείου τούτου ἡ οἰκογένεια Φάβερ δὲν εἶχε πλέον ἄσυλον καὶ ἤρχετο βίου, καθ' ὃν ἔδει ἐπὶ προπληρωμῇ νὰ παρασκευάζῃ τὴν τε κλίνην καὶ τὴν καθημερινὴν τροφήν.

Ὁ ἀγοράσας τὰ κτήματα τῶν μετοίκων ἐπέστρεψεν ἔμπλεως εὐχαριστήσεως καὶ θαυμάζων τὸ βᾶδισμα τοῦ νέου τοῦ ἵππου· ἡ ὥρα ἦτο πρῶνῃ καὶ διὰ τοὺς χωρικοὺς ἀκόμη· ἡ δὲ θυγάτηρ του Λουίζα δὲν ἐκωλύθη ἐκ τούτου νὰ ἀναμείνῃ μετ' ἀνησυχίας τὴν ἐπιστροφὴν του.

— Λοιπὸν! ἀνεχώρησαν; ἠρώτισεν αὕτη· — Ἀναχωροῦσι τὴν στιγμήν ταύτην ἀπῆντησεν ὁ δήμαρχος, ἀκούων συρίζοντα τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Στρασβούργου, τοῦ κατευθυνομένου πρὸς τοὺς Παρισίους.

Ἡ Λουίζα ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν καὶ διαρκῆς χαρὰ ἐξωογόνησε τὸ πρόσωπόν της.

— Ἡ βεβαιότης αὕτη σὲ καθιστᾷ εὐτυχῆ, προσφιλῆ μου Λουίζα ὑπέλαβεν ὁ δήμαρχος περιπτυσσόμενος τὴν θυγάτέρα του.

Ἡ Λουίζα δὲν ἀπῆντησεν· ἀλλὰ ἐρύθημα αἰφνίδιον ἀνέβη ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ἔθεσε τὴν κεφαλὴν της εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς της.

— Ἄγωμεν, μὴ ἀνησύχει, τῆ λέγει, κατ' ὀλίγον τὰ πάντα θὰ οἰκονομηθῶσιν· ἔπραξα μέχρι τούτου τὸ ἐπ' ἐμοί, μόνον ὁ Θεὸς δύναται ἦδη νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ λειπόμενον.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα, νέος μόλις εἰκοσι καὶ πέντε ἐτῶν διέτρεχε τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Στρασβούργου εἰς Schnindratzheim ἀγούσων διελθῶν διὰ τοῦ Brumath. Εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του καὶ ἐν γένει εἰς τὸ ἦθος του ἀνεύρισκέ τις τὴν κομψὴν ἀπλότητα τῶν Γερμανῶν σπουδαστῶν· τὸ ἐπανωφόριόν του, τὸ ὁποῖον ἔν μόνον κομβίον ἐκράτει κεκλεισμένον ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἐπέτρεπε νὰ παρατηρηθῆται λευκὸς ὑπενδύτης, τὸν ὁποῖον μεταξίνη ταινία προωρισμένη νὰ κρατῇ τὸ ὠ-

ρολόγιόν του έδιχοτόμει, ή περισκελής του προσκεκολλημένη καλώς επί των κνημών του εξηφανίζετο έντής έστιλβωμένων υποδομάτων, κεκοσμημένων διά πτερινστήρων πίλος πλατύχειλος άποκλίνων προς τό άριστερόν ούς άνευ τής έλαχίστης φιλαρεσκείας ένέπρεπε θύμασιώς εις υπέρφηαν και γλυκύ πρόσωπον κοσμούμενον υπό βοστρυχώδους κόμης. Διελθών τό πολίχνιον του Brumath, του όποιου όλοι οι κάτοικοι, οίτινες βεβαίως τον έγνωρίζον, τον ειχον χαιρετήσαι εις την διόδόν του, ένέπηξε τους πτερινιστήρας εις την κοιλίαν του ίππου του ως άνησυχών εκ τής βραδύτητος τής παρεμβαλομένης υπό τής όδου μετ'ού πολυ άι πρώται οικίαι του Schnindratzheim έπεφάνησαν . . . ή θεά αύτη προύξηνεν εις την νέον ίππότην μεγάλην χαράν και άφαιρέσας τον πιλόν του διά κινήσεως αυτομάτου και στιγμιαίας τον έφερεν υπέράνω τής κεφαλής του ως σημείον ευθυμίας.

Μετά τινας στιγμάς διέτρεχε μίαν των όδών του Schnindratzheim κρατών τους όφθαλμούς σταθερώς προσκεκολλημένους επί οικίας ώραιας· αλλά την στιγμήν έκείνην κεκλεισμένης και έρήμου. Τουτο έφαινετο εις αυτόν όλως παράδοξον, και περιελθών πολλάκις την οικίαν άπεμακρύνθη, όταν έντελώς έπέισθη ότι ούδεις ύπήρχεν έν αύτῃ.

— Και όμως έπρεπε νά ηναι έντός, — έψιθύριεν άπομακρυνόμενος όλως σκεπτικός.

Βήματά τινά μακράν άπέχει, νέα κόρη, κεκρυμμένη όπισθεν παραθύρου, προσείχεν εις όλας αύτάς τās κινήσεις· έφαινετο δε, ότι από τινων ήμερών ή άσχολία της περιεστρέφετο εις την κατασχόπτευσιν τής άπανόδου του. Ητο ή Λουίζα, ή θυγάτηρ του δημάρχου, ή ίππότης μας ψευσθείς τήν προσδοκίαν του, έστρεψε προς τό μέρος εκείνο τον ίππον του και εισήλθεν εις την αυλήν τής οικίας.

— Πάτερ, έκραξεν ή Λουίζα, τρέχουσα προς του νέου ίππότου μετά σπουδής, ίδού ή Κ. Φρεδερίκος.

— Καλημέρα, κυρία Λουίζα, άπήντησαν ή Φρεδερίκος μετ' ήθους ψυχρού.

— Η Λουίζα ύπέδειχεν τόν χαρτισμόν διά χαριστάς τας άνήλικους.

Άφ' ου δε έν τῷ μεταξύ έφθασε και ή πατήρ της ή Φρεδερίκος άφίππευστε.

— Λοιπόν επανήλθετε, κύριε Φρεδερίκε, τῷ ειπεν ή πατήρ τής Λουίζας σφίγγων την χειρά του· και άι ύποθέσεις σας επεραιώθησαν κατ' ευχήν; ή περιβόητος εκείνη δίκη εξεδικάσθη τέλος πάντων υπέρ ύμών;

— Μάλιστα, φίλτατέ μοι Κ. Ούλμάνε, τά πάντα έγινοντο υπέρ έμοϋ. Τό πρωτοδικείον του Στρασβούργου εξέδωκεν άπόφασιν, δι' ης κηρύσσομαι μοναδικός κληρονόμος τής περιουσίας του θείου μου.

— Η περιουσία δ' αύτη ένουμένη προς την κατεχομένην ύφ ύμών σήμεραν άποτελει αρκετά καλόν πλούτον, προσέθηκεν ή δημαρχος. (Ακολουθεί).

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Α***

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ.

Φεύγεις, φεύγεις, νεότης καυμένη,
Ωσαν βόδου περνας μυρωδιά,
Σάν φιλι πού πετῆ και διαβάνει,
Σάν έλπίδ' άπ' άνθρώπου καρδιά.

Ευμορφιά ίση έχεις και δρῶσ
Ευσπλαγγίας άν ειχες σταλιά,
Δέν θά φεύγες γρήγορα τόσο,
Και δέν θ' έσπριζαν μαύρα μαλλιά! . . .

Χαίρου, άνθρωπε, χάρου πριν γίνης
Απ' τά χρόνια λιθάρι ψυχρό
Μέρα, νύκτα, στιγμήν μήν άφίνης·
Λίγο ύπνο, για ν' έχης καιρό . . .

Μή φοβῆσαι, στην νύκτα σάν εισαι,
Κρύο, παύλα, ή κίνο σκληρό,
Τῷ θεῷ σου αυτόν μήν φοβῆσαι!
Ένα μόνον φοβού — τόν καιρό. —

Γέρωσ, γέρωσ θά γίνης· στό χῶμα
Θανά σένομαι δέν θ' αγαπῆς
Τῷ θεῷ σου αυτόν μήν φοβῆσαι,
Θέ μου τῷ θεῷ σου αυτόν μήν φοβῆσαι.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Συνέχεια ίδε φυλ. 52).

Χαίρου, άνθρωπε, χάρου και πίνε
Τῷς αγαπῆς δροσιά και φωτιά,
Γιατί λίγη κ' νύκτα σου είναι
Κι' από πάνω ή κρύα νυχτιά . . .

Αχ, θά έλθῃ καιρός, συμφορά σου!
Που θά ιδῆς σε καθρέπτην εμπρός,
Ασπρη τρίχα στό μαύρα μαλλιά σου,
Πρώτο δῶρο που στέλν' ή καιρός . . .

Κείν' ή τρίχα ή μία, ή μόνη,
Που κυτῆς με θλιμμένη ψυχή,
Δυστυχῆ! σά βουνά σε πλακώνει,
Του σαβάνου σου είναι άρχή.

Φεύγεις, φεύγεις, νεότης καυμένη,
Όλο φεύγεις, δέν μένεις στιγμήν,
Σάν νερό που στην άβυσσο μπαίνει
Σάν άγέρι που φεύγει με έρμη.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Ο ΕΡΩΣ ΜΟΥ.

ΤΗ ΔΕΣΠΟΣΥΝΗ ***

(Άσματίον κατά τό «Ψαρθένα τί μ' άτησεις μόνον».)

Τό γλυκύ σου μειδίημα πόσον
Τήν πικράν μου καρδιαν ήδύνει!
Όυρανίαν γλυκύτητα χύνει
Εις τά στήθη μου τά φλογερά.

Όταν μέλις άνοιγῆς τά χείλη
Και δειλώς «σ' αγαπῶ» ψιθυρίζεις,
Παραδείσουσ τερπνοῦς μου χαρίζεις
Κ' εκ του κόσμου αυτού μ' άποσπῆς.

Όχι, φῶς μου, ποσῶς δέν πλανῶμαι
Αληθῶς μ' αγαπῆς τό πιστεύω·
Σ' αγαπῶ, μ' αγαπῆς, δέν γυρεύω
Τίποτε άλλο επί τής γῆς.

Ποῖον κρύφιον φίλτρον και χάρις
Τῷς καρδίας τοσούτον μαγεύει,
Τίς σε βλέπει και δέν σε λατρεύει
Τίς σε βλέπει και δέν σε ποθεῖ;

Κ' έγώ σ' εἶδον, γλυκεῖα παρθένος,
Δέν άνθεῖξά ευθύς έμαγεύθην,
Μά ελύτους δεσμούςσ εδεσμεύθην,
Μά του έρωτός σου τους δεσμούςσ.

Ν. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

— Δυστυχῆ παιδία! έψιθύριεν ή έφημέριος Όρμ, ως έμεινε μόνος· δυστυχῆ παιδία! τώρα εξηγοῦνται τά πάντα. Είναι άξια συμπαθείας. Ο σὶρ Ούίλλιαμ και έγώ είμεθα μόνον άξιοκατηγόρητοι· ωφέιλामεν νά προΐδωμεν τον έρωτα αυτόν!
Μετ' όλίγον ή άξιοτίμος γέρων έλαβε τον πιλόν και την βάρβον του και έξῆλθε τής οικίας, χωρίς νά παραγγείλῃ τά του δείπνου του, όπερ ήτο τόσῳ έκτακτον ώστε έβεβαίωσε τās ύπονοίας τής μίστρης Παζής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Η Έλλεν Δεβέρ περιέμενεν άνυπομάνως την έπίσκεψιν του σωτηρός της. Χωρίς νά γνωρίζῃ καλῶς διατί, έφοβετο μήπως ή έπιστολή εκείνη, ή έλθούσα από τά ξένα, ήτο άγγελος κακῶν διά τον νεαρόν φίλον της.

Αί γυναῖκες έχουσι συνήθως την αἴσθησιν του προβλέπειν τό κακόν, ότε άπειλεῖ εκείνους διά τους όποιους ένδιαφέρονται.

Η Ζάρα παρετήρει προτεκτικῶς την Έλλεν. Εγνωρίζε την άφιξιν του Ζδε και τά συμπεράσματα των υπηρετών επί τής άγγελίας του. Η Έλλεν δέν ήδυνήθη νά κρύψῃ από τους όφθαλμούς τής τροφού της, συνειθισμένης εκ τής παιδικῆς ηλικίας της, τās άμφιβολίας αίτινες την έτάραττον· και ούτω έπέισθη περισσότερον ή άλλοτε περι του έρωτος του νεαρού ζεύγους.

Ότε λοιπόν ή νέα κυρία της, σχεδόν άμέσως άφου έπρογευματίσε μετά του θείου της έν τῇ βιβλιοθήκῃ, άπεσφύθη εις την αίθουσαν, ή τροφός την ήκολούθησε φρονίμως και έκρύβῃ όπισθεν μίας αύλαίας εκ βελούδου, έτοιμη ν' άκούσῃ ό,τι ήθελε λαχθῇ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΕΡΗΜΗΤΗΡΙΟΝ.

Ἐνταῦθα ἀποκατέστην· τὸ μοναχικὸν τοῦτο καταφύγιον ἀρμόζει εἰς τὰς θλίψεις καὶ πόνους μου· ἔνταῦθα θέλω νὰ ζήσω καὶ ἀποθάνω ἐν μέσῳ τῆς φυσικῆς ἀθωότητος, ἧτις οὐδέποτε ἐμολύνθη ἀπὸ βέβηλον κάτοικον. Μακρὰν τοῦ μεμολυτμένου ἀέρος τῶν πόλεων νὰ ἀναπνέω τὴν ἀγνὴν αὔραν τῆς ἐρημίας. Ἐάν τις παρουσιασθῆ ποτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου θέλει μάθει ὅτι μισῶ καὶ ἀποστρέφομαι ὀλόκληρον τὴν γενεὰν τῶν ὁμοίων του. Ὁ Ῥοσάλδης καταφρονῶν τὴν ἀκομπτὸν δριμύτητα τῆς σκληρᾶς εἰμαρμένης του, διὰ μόνης τῆς εἰς τὴν ἐρημον φυγῆς κατάρθωσε ν' ἀποφύγη τὰ σκληρὰ κτυπήματα τῆς τύχης. Εἰς τὸ ἐξῆς θέλω νὰ ζῶ μόνον μετὰ τῆς πασχούσης καρδίας μου. Ἔνος πρὸς τὸ παρελθόν, θὰ φροντίζω μόνον δι' ἡρεμον μέλλον. Χαίρετε προσφιλεῖς γονεῖς καὶ πεφιλημένοι φίλοι, χαίρετε, μεταβαίνω εἰς τὴν ἐρημον· γίνομαι ἐρημίτης.

Διέτριψα ἐπὶ πολὺ μετὰξὺ ὑμῶν, καὶ ἤδη σὰς ἀποχωρίζομαι ἄνευ θλίψεως καὶ ἀδυναμίας· οἱ ἄνθρωποι εἶναι πάντες ἴσοι καὶ ὅμοιοι. Ἰπὸ τὴν ἀγροτικὴν καλύβην καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα, εἶδον τὸν δόλον καὶ τὴν χαμέρπειαν· εἶδον εἰς τὰς πόλεις σας μετὰξὺ τῶν ἡμιθέων σας τὴν κακίαν θριαμβεύουσαν καὶ τὴν ἀρετὴν δειλὴν, προγεγραμμένην· εἶδον ὄντα ταπεινά, μοχθηρὰ, μανιώδη, κακοῦργα, ἀφρονα, τοὺς ἀνθρώπους· καὶ πάραυτα ἐγενόμεν ἐρημίτης.

Μακρὰν τῆς πολυτελείας τῶν αὐλῶν, μακρὰν τῶν πολιτικῶν ταραχῶν, καὶ τῆς ἀφρονος ἐξωτερικῆς ἐπιδείξεως, δύναμαι νὰ ζῶ ἔνταῦθα ἥσυχος μὴ κινῶν τὸν φθόνον καὶ τὴν χολὴν τῶν κακοβούλων καὶ διαβολέων. Δύναμαι νὰ ζῶ στενάζων διὰ τὰ κακουργήματα σας καὶ κλαίων διὰ τὴν πλάνην σας. Καὶ ἵνα ἀφιερῶ τῷ Ἰπερτάτῳ ὄντι τοὺς στεναγμούς καὶ τὴν ζῶν μου εὐρον τὴν ὁδὸν εἰς τὴν φοβεράν ταύτην ἐρημον. Ἐνταῦθα ὀλίγον φοβοῦμαι τῶν μωρῶν καὶ κακούργων τὰς καταδιώξεις. Ἄνθρωποι! ἐπιθυμεῖτε νὰ γίνητε καλλίτεροι καὶ εὐτυχέστεροι, μιμηθῆτέ με, γενήτε πάντες ἐρημίται.

N. Ματαράγκας.

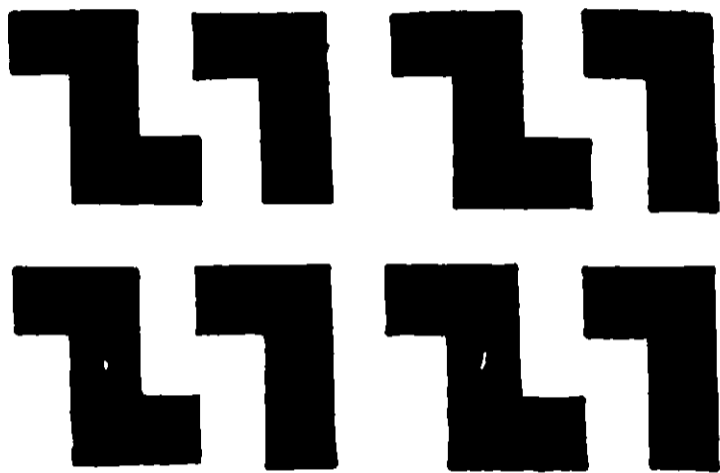
Λύσις τῆς 'Αδδδ. Πρόβλημα. 8^{ον}.

Α	δ	α	δ	Κ	ρ	η	ς
δ	α	δ	α	ρ	.	.	.
α	δ	α	δ	η	.	.	.
δ	α	δ	α	ς	.	.	.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 52 φυλλαδίῳ λογογράφου, διὰ τοῦ ἐξῆς λογογράφου.

2 καὶ + 1 — ν + γ κράτειαν.

ΣΧΗΜΑ Β'.

Δι' αὐτῶν νὰ σχηματισθῆ τετράγωνον.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 52 φυλλαδίῳ αἰνίγματος.—Σφαῖρα (γεωγραφική).

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τῶν ἐκτὸς ἐντὸς ὑπάρχω καὶ τῶν κάτω ἄνω κεῖμαι. Ἄν ἐδῶ δὲν μὲ εὐρίσκεις, ἐκεῖ ζῆται, ἐκεῖ εἶμαι. Δὲν μὲ ἔχουν οἱ μεγάλοι, ἀλλὰ μ'ἔχουν οἱ μικροί, Κ' ἐξ αὐτῶν, οἱ ζῶντες ὄχι, ἀλλὰ μόνον οἱ νεκροί. Τὴν Παρασκευὴν ὑπάρχω· μὲ ἐμὲ ὁ Τοῦρκος μόνον. Εἰς τὸν μιναρὲν κραυγάζει βάρβαρον φωνὴν ὑψόνων. Οἱ κακόδοξοι μὲ ἔχουν, τῶν χριστιανῶν οὐδεὶς. Πλην δὲν μ'ἔχει ὁ Δερβίσης, ἀλλὰ μ'ἔχει ὁ Καδῆς.
Α. Ι. Κ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Οἱ κύριοι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ πέμψωσι τὴν συνδρομὴν των, διότι δὲν δυνάμεθα ἄνευ τῆς προπληρωμῆς νὰ ρυθμίσωμεν τὰς δαπάνας ἡμῶν. Παρακαλοῦνται δὲ καὶ οἱ κύριοι ὅσοι δὲν ἐπλήρωσαν ἔτι τὴν περσινὴν συνδρομὴν των νὰ πέμψωσι ταύτην καὶ πιστεύομεν ὅτι οὔτε ἐνωρὶς εἶναι, οὔτε ἀδικον.

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 6. Μετὰ τοῦ παραρτήματος δὲ (7 τόμοι τοῦ μυθιστορήματος Ο ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ) ἀντὶ δραχ. 10 ἐν Ἀθήναις, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις 12.

Αἱ αἰτήσεις πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ τιμήματος, ἄλλως οὐδεμίαν λαμβάνουσιν ἀπάντησιν.

Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη ἀναγγέλλει πάντα τὰ βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ αὐτῇ παρά τῶν ἐκδοτῶν.

Τὰ Μυστήρια τῆς αὐλῆς τοῦ Λονδίνου μυθιστόρημα Γ. Μ. Β. Ρεϋνόλδου.

Τὸ ὠραῖον τοῦτο καὶ μᾶλλον τῆς ἐποχῆς μυθιστόρημα δημοσιεύεται ἤδη ἐν Γαλλίᾳ. Μετάφρασις αὐτοῦ θέλει ἐκδοθῆ κατὰ τόμους μικροῦς ὧν ἕκαστος ἐκ 4—5 τυπογραφ. φύλ. συγκείμενος θέλει τιμᾶται ἀντὶ 1 δραχμῆς. Οἱ θέλοντες νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ ἄς γράψωσιν ἢ ἄς εἰπωσιν ἡμῖν περὶ τούτου.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις προπληρώνουσι δραχ. 5 ἥτοι τὸ τίμημα πέντε μερῶν ἢ τόμων.
A. Βαμπᾶς.

Ἱστορία τῆς Φραγκμασωνίας, ἐκ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, συγγραφεὶς μὲν Γερμανιστὶ ὑπὸ J. G. Findel, μεταφρασθεῖσα δὲ εἰς τὴν Γαλλικὴν ὑπὸ E. Τάνδελ, καὶ ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

Ἡ Ἱστορία αὕτη ἐκδοθήσεται κατὰ τεύχη, ἕκαστον τεῦχος θὰ σύγκηται ἐκ 5 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ θὰ τιμᾶται δραχμῆς. Τὸ ὅλον βιβλίον σύγκηται ἐκ 12 τευχῶν δημοσιευθησομένων ἀνὰ ἓν κατὰ μῆνα. Συνδρομηταὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις παρά τοῖς κυρίοις Ν. Β. Νάκη, Σ. Σοφῆ καὶ Τεφαρίκῃ ὡς καὶ παρά τῷ Γραφείῳ τοῦ περιοδικοῦ τούτου ὁδῆς Κόδρου ἀριθ. 5. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ παρά τοῖς ἐκεῖ βιβλιοπωλείοις καὶ τοῖς ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Ὅσοι ἔλαβον ἀγγελίας τῆς Ἱστορίας ταύτης παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἐπιστρέψωσιν.

εἰς τὸ γραφεῖον **ΠΡΑΟΦΟΡΕΙΑΣ** *ἀπὸ ἐπι*

Οἱ προμηθεύοντες 5 συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ~~μισθῶν~~.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἐν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσῃ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἑτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὸν Ἀρ. Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »
Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾖναι ἐπὶ συστάσει.